

KIS HÍR LAP

... ELROPTETTE A NYILAT. (Lásd a 318. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1899. november 12-én.
Még jelen minden vasárnap 16 lapon.

LVII. köt. 20. szám.

AZ INKA MADARA.

— Elbeszélés számos képpel. —

Irta Fenn György.

(Folytatás.)

SZÉGYEN, nem szégyen: de minél közelebb jutottunk a barlang szájához, annál komolyabban szepegtünk. Mert bár mennyire siettünk, a megriadt madár- és denevér-had velünk együtt ért a kijáráshoz. Vadul tolongva röppentek neki a fejünknek, nyakunknak; csiptek, karmoltak, rikácsoltak; lepotyogtak elénk a vízbe és ott vergődtek, lubiczkoltak, akadályozva bennünket a futásban. A víz nem volt ugyan mély, hogy veszedelem érhesen; de ha a podgyászunk vízbe jut, nagy kárt vallunk.

Ugyancsak örültünk tehát, mikor végre mégis kivergődtünk a szabadba és lucskosan, össze karmolva, de nagyobb baj nélkül ismét a száraz-földön pihentünk meg. A madár- és denevér-had még jó ideig özönlött ki a barlang torkából, szerte oszolva aztán a sziklák közt.

— Ez nem nagyon biztatóan kezdődött, mondám meglehetősen hosszúra nyúlt képpel.

— No, no, hiszen ez inkább mulatságos volt, mint veszedelmes, jegyzé meg Vilmos bácsi nevetve. Még néhányszor bele lövök a sötétbe, akkor minden bagoly és denevér kitakarodik onnan, nem lesz többé bajunk velök. Különben is csak itt elől tanyázhatnak, messzebb benn nem fognak alkalmatlankodni.

— Hát csakugyan neki induljunk?

— Hogy ne? A föld alatti patak kikémlelése nagyon érdekes lehet. De csak ugy indulok neki, ha mindnyájan szívesen jöttek. Ha netalán féltek és aggódtok, akkor nem erőltetek.

Persze, hogy nagyon megrösteltem a dolgot.

— Ha Vilmos bácsi helyesnek találja, akkor tudom, hogy nincs mit félnem, felelém.

— Helyes. Hát Illés mester mit mond?

— Gyerek-séta ez, uram, ahhoz képest, amilyen veszedelmekben én már a tengeren voltam.

— Igaz. Hát Dani, te mit gondolsz?

— Megyek én még ha az eleven sátán házába jutunk is, felelt Dani vigan.

— Akkor hát készülődjünk!

— Igen ám, vetém ellene; de hát ha nem jutunk el igazában sehová, ha a patak ott ered a szikla gomrában?

— Az is érdekes fölfedezés lesz. De nem valószínű. Nézd ezt a sziklát, milyen fajta kőzet?

— Ugy látom mészkő.

— Az. Tudnod kell, hogy az ilyen kőzetten át könnyen tör magának utat a víz. Van rá példánk otthon is. Én erősen hiszem, hogy ez a patak messze fönn a hegyek közt ered; de már azt persze nem tudom, valjon néhány perczig, avagy talán órákig tart-e a föld alatti folyása. Hát majd meggyőződünk róla. Most legelőször is falatozunk, mert oda benn alig ha találánk kényelmes helyet az elemózsia kisedésére.

Falatozás után Vilmos bácsi bebújt a barlangba és többször elsütötte a puskáját. Még rebbentek ki egyes baglyok, denevérek, de az utolsó lövés után már nem mozdult semmi a barlangban.

Illés mester ez alatt a lámpást látta el jól, hogy hosszabb ideig szolgálhasson. Dani pedig négy hosszú, erős botot vágott, mindenkinek egyet-egyet.

— Kiki tapogassa meg majd jól a víz fenekét minden lépés előtt, szólt nagy-

bátyám. I. mederben.

Aztán f megindult mester hal mig jobbja tapogatta nyultam a

— Van lang teteje

— Jaj, Dani.

— Mire

— A r lehetnek.

merüljön v

Ilyen ves

A víz tere

majd nem

széles itt

De azért

pet sem v

pincze-foly

Mögöttünk

Elöl a lár

totta a vi

rezgett,

kisérteties

mester és

tak elől, fo

mivel pedi

gázoltunk,

hogy mi

jobbán rá

— Csöppet

nyugtalan

— Hal

zug... si

— Per

fejemet, m

bátyám. Lyukak, mélyedések lehetnek a mederben.

Aztán fölszedelőztünk, felgyürkőztünk és megindultunk a föld alatti vízi utra. Illés mester haladt legelől, a lámpással baljában, míg jobbában a hosszú bottal gondosan tapogatta a víz medrét. Én meg fölfelé nyultam a botommal.

— Van hely bőven, nem érem el a barlang tetejét, mondtam.

— Jaj, urfi, vigyázzon! intett a hűséges Dani.

— Mire?

— A mélységekre, amelyek a vízben lehetnek. Tapogassa a botjával... el ne merüljön valami feneketlen kutban!

Ilyen veszedelem egyelőre nem fenyegetett. A víz térdig sem ért, a patak ágya sima, majd nem sikos kő volt s körül-belől olyan széles itt is, mint oda künn a szabadban. De azért eleinte biz' ez a vízi séta csöppet sem volt kellemes. Mint ha vég nélküli pincze-folyosóban gázoltunk volna a vízben. Mögöttünk, felettünk, oldalt: vak sötétség. Elől a lámpás egy kis darabon megvilágította a vizet, mely sajátságosan csillogott, rezgett, mialatt minden oldalról szinte kísérteties suhogás, zugás hallatszott. Illés mester és a nagybátyám szótlánul haladtak elöl, folyvást gondosan méregetve a vizet; mivel pedig én meg Dani az ő nyomukban gázoltunk, nem igen láttuk szükségesnek, hogy mi is tapogatózzunk. De így aztán jobban ráértünk, hogy egyébre figyeljünk.

Csöppet sem csodáltam, hogy Dani kissé nyugtalan lett, sőt ijedezett.

— Hallja... urfi? szólt suttogva. Hogy zug... sistereg!

— Persze, hogy hallom. Töröm is a fejemet, mi lehet?

— Hát ha mégis... van itt valami... valaki?

Már biz' ebben a sötét alag-utban éppen nem lett volna mulatságos valamiféle ellenséggel találkozunk. Az ismeretlentől való félelem nagyon kínos érzés. Végre is nem állhattam meg, hogy a nagybátyámat ne figyelmeztessem arra a furesa zajra.

— Dani is hallja, tevém hozzá.

No, megjártuk. Vilmos bácsi nagyot nevetett.

— Ne szepegjete, fiatal vitézek! monda. Amit hallotok, az a víz csobogásának a visszhangja a szűk boltozatban. Magunk okozzuk azzal, hogy a vízben gázolunk. Figyeljete csak! Alljunk meg!

Mihelyt álltunk, megszűnt minden nesz. Megröstellük a csekély bátorságunkat és találékonyságunkat, aztán egy ideig nyugodtabban lépegettünk. De nem sokára megint találtunk szepegni valót.

— Nézze csak, urfi! sugta Dani. Itt talán... kigyók vannak!

— Hát még! feleltem erőltetett nevetéssel. Ugyan hol látsz kigyót?

— Nézzen csak oda előre, ahol a lámpás megvilágítja a vizet.

Oda pillantottam. Bizony meghökkentem. Valóban, mind-untalan egy-egy fekete kigyó alakja tünt fel a vizen. Hogy a bácsi nem látja! Végre is figyelmeztettem.

— Kedves bácsi... nem gondolja... hogy itt kigyó is lehet?

— No persze! Ugyan miféle kigyó?

— Hát... talán az a veszedelmes anakonda, amely vízben is él.

— Él bizony, de nem sötétben. Mi juttatta ezt az eszedbe?

— Az, hogy... látom! Amott ni... ahova a lámpás világít.

— Látod bizony az Illés mester botjának az árnyékát tánczolni a vizen, felelt a bácsi nevetve.

Szörnyen csuffá voltunk téve, mert mihamar meggyőződünk, hogy Vilmos bácsi igazat mond. Így már aztán abba is hagy-

tuk a szepegést és megnyugodva baktattunk a bácsi és Illés mester után.

Szinte bizony sajnáltam, hogy semmi-féle veszedelemmel sem köll megküzdeni; mert most már aztán unalmasnak kezdtem találni ezt a föld alatti vízi sétát. Már jó

... ELEJTETTE A LÁMPÁST. (Lásd a 310. lapon.)

fél órája gázoltuk a vizet, de egyéb változást nem tapasztaltunk annál, mint: hogy a víz néha csak bokáig ért, néha valamivel tén- den fölül, amiből megtudtuk azt, hogy az alagut szélesedik vagy keskenyedik. Helyen- ként alacsony is volt a boltozata, de sehol

sem annyira, hogy meghajolva kellett volna járnunk.

Nagybátyám koronként azt mondogatta Illés mesternek, világítson a lámpással az oldal-falakra. Aztán odább mentünk.

— Mit keres ott oldalt, kedves bácsi?

— Azt
párkány, a
hatnánk od

M
H
M
B
G
É
H

Kevés i
tem, hogy
száz az ösvé
csak hátra

— Azt nézegettem, nincs-é egy kis part.
párkány, amelyen száraz lábbal vándorol-
hatnánk odább, ha megelégeljük a lábfür-

dőt. De biz' az nincs. A barlang fala min-
denütt meredeken nyulik le a vizig.

— Nem hideg a víz, hát nem baj.

KÖNYV ÉS JÁTEKSZER.

A könyv.

*Mit? Hogy még te vagy a különb.
Te kicsi gömb?
Hogy első te volnál, buta
Kicsi buba?
Mind a tudóst egyetemben
Én neveltem.
Bölcséségre én szoktatom,
Én oktatom.
Gyermek-kortól a vénségig
Véges-végig:
Én tanítok, én kutatok,
Helyes utat én mutatok.*

A buba.

*Ó, magamat én megadom!
S nem tagadom:
Magasan állsz én fölöttem.
Kicsi pötttyen.
Hanem azért légy őszinte
Hires könyv te:
A tanulás, a tudomány,
S munka csupán,
Boldogságra, nagy kollégám,
Nem elég ám!
Munka után szórakozás —
Ez a helyes sorakozás.*

Kevés idő múlva azonban meggyőződ-
tem, hogy mégis csak jó volna, ha olyan
száraz ösvény is volna. Illés mester egyszerre
csak hátra szólt:

— Tessék megállni!
— Mi a baj? kérdé nagybátyám.
— A barlang nagyon szűkül, a víz
pedig nagyon mély kezd lenni. Majd

csak magam megyek egy darabon, kipróbálom.

Vagy harmincz lépésnyire ment.

— A víz deréken fölül ér, de úgy látszik, mélyebb már nem lesz, kiáltá onnan. Menjünk-e tovább?

— Megyünk! felelé Vilmos bácsi.

No, már ez csöppet sem volt mulatságos. Nekem bizony derékon is jól fölül ért a víz és a felgyürközés persze itt már semmit sem ért: még a mellényem is ázott.

— Jaj, elázik a zsebemben az elemőzsiám! kiáltám busan.

Mert mindnyájan tartogattunk a zsebünkben egy kis harapni valót: kétszersültet, hus-szeletet.

— Oda se neki! felelt Vilmos bácsi vígan. Csak az volna baj, ha az Illés mester és Dani hátán levő batyuk is vízbe érnének.

— Hát ha bele érnek és minden készletünk elázik?

— Odáig nem megyünk. Ha még egy arasznyival mélyebb lesz, akkor kénytelen-kelletlen vissza fordulunk. Jó volna most, ugy-e, ha oldalvást száraz ösvényre lehetne kimászni?

Biz' az jó lett volna. De a víz mélyebb már nem lett, hát csak gázoltunk tovább. Vagy tíz percz mulva megszólalt Illés mester.

— Apad! Szélesedik a meder.

Mihamar tapasztaltuk mindnyájan. A barlang kiszélesedett, a víz szétterjedt és lépésről lépésre sekélyebb lett. Végre megint csak térdig ért.

— Remélem, több ilyen mélyedéssel nem találkozunk, jegyzé meg Dani.

— Mind egy most már, mikor csuron vizesek vagyunk, mint a kiöntött ürge, felelém nevetve.

— Majd megszáritkozunk a napon, biztatott Vilmos bácsi.

Már csöppet sem bántuk volna, ha ez a kellemes bátorítás mentül hamarabb valóssá válik; már vagy másfél órája gázoltunk a föld alatti sötét vízi uton. De ki tudja, meddig tart még?

Épp mikor ezen tűnődtem, egyszerre ugyan-csak nyakunkba szakadt a baj!

Az elől lépegető Illés mester hirtelen megingott, támolygott és bukott lefelé.

— Jaj no! Gödörbe léptem! kiáltá ijedten.

Nyilván nagyon féttette a hátán levő batyut és nagy erő-feszítéssel sikerült is fél-lábán megállnia és föl egyenesednie; de erőlködése közben elejtette a botját, ami még nem lett volna nagy baj, de elejtette a lámpást is, (Lásd a képet a 308. lapon.) mely a következő pillanatban sisteregve aludt ki a vízben. Korom-sötétségben maradtunk!

Ugy sem hinné el senki, hát nem is mondom egy szóval sem, hogy amugy igazában meg ne ijedtem volna. De a többiek is ám. Még a nagybátyám is felkiáltott:

— No, ez már baj!

Dani azonban örvendve kiáltá:

— Megkaparitottam a lámpást, ide ütődött a lábamhoz. Csak gyújtó-szál volna.

— Az van nálam, de nem vehetjük hasznát, felelé Vilmos bácsi. A kanócz átázott, nem gyul meg.

— Ejnye no, ejnye no! Hogy olyan ügyetlen voltam! dörmögte Illés mester. Most már mit csinálunk?

— Nincs más hátra, mint hogy vissza térünk. Majd csak végig botorkálunk sötétben is; veszedelem nincs, azt tudjuk, felelt a nagybátyám.

A HŐS RÁMA KALANDJAI.

— Keleti rege az őskorból. —

(Képekkel a czimlapon, és a 313. lapon.)

HAJDANÁBAN réges-régen, ezer meg ezer esztendővel ezelőtt élt a mesésen szép Kelet-Indiában, Kosála királyságban egy jeles és igazságos király, akinek Dasaráta volt a neve.

Négy derék fia volt Dasaráta királynak, még pedig Ráma, Luxmána, Barata és Satrugna. Ráma volt közülök a legidősebbik és a királynak legkedvesebb fia.

Sugár, deli ifjúvá növekedett, akin mindenki gyönyörűséggel legeltette a szemét. Nem volt óriás, mégis bámulatos volt az ereje, de épp olyan nagy a bátorsága és

... TÖRKÖN RAGADTA. (Lásd a 314. lapon.)

jósága is. Akár miféle vitézi játékot rendeztek, mindig Ráma lett a győztes; de ahol segíteni kellett, ott is ő volt mindig a legelső. Szerette is mindenki, nem csak az öreg király. A testvérei rajongó szeretettel csüggték rajta, legkivált a szelid Luxmána, aki hiven mint az árnyék követte délczeg

testvér-bátyját. Ha valahol panaszkodtak hogy emberevő tigris pusztit: Ráma egyszerre csak ott termett és iziben végzett a gonosz fenevaddal, még pedig gyakran úgy, hogy az emberek bámultak és semmikép sem értették. Mert semí seb sem látszott

(Folytatása a 314. lapon.)

FÉNYES KISÉRETTEL KELT UTRA. (Lásd a 318. lapon.)

Folytatás a 312. laphoz.)

a megölt tigrisen. A kérdezősködésre Ráma csak mosolygott, de nem kérkedett; ám testvére Luxmána büszkélkedve árulta el:

— Megfojtotta pusztá kézzel.

No, már ezt mégsem hitték el; még az öreg király sem hitte. Ráma nem igen bánta volna, csak azt röstelte, hogy kedves testvér összeről így már azt gondolhatták, hogy nem beszél igazat.

— Ha éppen látni kívánjátok, megmutathatom, mondá. Van itt a királyi atyám állat-kertjében egy nagy medve, az még a tigrisnél is erősebb. No's, én pusztá kézzel megbirkózom vele.

Az öreg király nem akart a veszedelmes birkózásba bele egyezni; de Ráma nevetve biztosította, hogy semmi baja sem lesz, sem neki, sem a medvének, mert nem fogja megölni. A kitézött napon tehát előterelték a medvét. Borzadva látta mindenki, mint közeledik Ráma vidáman a rettenetes fene-vadhoz, mint ha csak játszani akarna vele. Es valóban csak játéknak látszott, amit aztán mivel. A medve bösz mordulással rohant rá, de Ráma fürgén félre szökött, a fene-vad mögé került, torkon ragadta (Lásd a képet a 312. lapon.) s egy pillanat alatt úgy vágta földhöz, hogy az óriás állat kábultan terült el, sokáig mozdulni sem tudott. Ráma aztán bántatlanul ott hagyta.

Bámult, ujjongott mindenki; maga az öreg király is. Ekkor azonban kilépett a nézők sorából egy nagyon öreg ember és a király előtt mélyen meghajolván, így szólt:

— Béke és üdv neked, dicső Dasaráta! Valóban megtaláltam fiadban a hőst, akit titkos látomásom megmentőnkül mutatott.

— Nem értelek. Miről beszélsz, öreg? kérdé a király.

— Kétségkívül tudod, ó király, hogy egész nagy birodalmad boldog, csak a déli határon van egy tartomány, melyet szörnyű átok sujt. Esztendők óta pusztul ember, állat, növény; sokáig nem tudta senki, mitől. Nekem a végzet megengedte, hogy

bepillantassak a titkos, bűvös tudományokba s ki is derítettem, hogy tartományunk pusztulását a gonosz és hatalmas Tarika boszorkány okozza, aki ott ütött tanyát az erdeinkben. Rettenetes ellenség, mert tetszése szerint vált alakot s hol mint óriás kigyó, hol mint tiz kezű óriás, hol mint bösz tigris ront elő. Aki meg akarna birkózni vele, azt én örömeim segiténem bűvös tudományommal; de eddig nem akadtam hősré, aki e nehéz küzdelemre vállalkozni merne. Am a te jeles fiad Ráma rátermett, hogy szabaditónk legyen. Épp most meggyőződtem erejéről, bátorságáról. Küldjed hát őt hozzánk, hogy törje meg a gonoszt!

— Nem! Nem! kiáltott fel hevesen a király. Nem küldhetem szeretett fiamat ilyen bizonyos halálba!

Ekkor azonban előlépett Ráma. Nemes tűz villogott szemében, arca kigyult a hősi elszántságtól.

— Ne tagadd meg a jó öreg kérését, ó felséges atyám! mondá. Engedd, hogy vele menjek, hogy megsemmisítek a gonosz Tarikát! Nem félek tőle, sőt nem is lesz nyugodalmam, amíg meg nem küzdök vele.

Dasaráta király néhány pillanatig hallgatott, aztán megnyugodva szólt:

— Menj hát, fiam! Megmondották rólad születésed napján, hogy kemény tusákra vagy hivatva. Nem állok utadba. Aldásom és a jó szerencse kísérjen!

Mindenki dicsérte Ráma nagy-lelkű elhatározását; akadtak is mindjárt sokan, akik el akarták kísérni; de Ráma nem egyezett bele. Csak kedves testvérössét, Luxmánát vitte magával.

Rövid készülődés után utra keltek az öreg és Ráma meg Luxmána. Napokig, hetekig tartott, míg elértek a nagy birodalom határára. Mikor estenként meg-megpihentek, az öreg beavatta Rámát sok titkos bűvös tudományba.

— Erőt, bátorságot nem adhatok, nincs is rá szükséged, szólt az öreg. De a gonosz szellemek sokféle ármánnyal harcolnak, könnyen megtéveszthetnek, törbe ejthet-

nek. Szükséges, hogy ráismerj az ellenségre, akármilyen alakot ölt is.

Végre nagy, sötét és oly sűrű erdőséghez értek, hogy bele hatolni szinte lehetetlennek látszott. Ekkor így szólt az öreg:

— Ebben a rengetegben tanyáz a gonosz és rettenetes Tarika. Ő jóformán a leghatalmasabb a gonosz szellemű fajzatban: nálánál még csak egy van hatalmasabb: Ravána, az ördögi faj királya. Ha bele fogsz a harcba, vele is meggyülhet a dolgód. Azért hát most gondold meg még egyszer, most még vissza fordulhatsz.

— Nincs mit meggondolnom, felelé Ráma. Amire Ráma szavát adta, azt teljesíti. Csak egy utam van és azon győzelem vagy halál!

Megvizsgálta remek íjját, aczél-hegyű nyilait, hatalmas kardját, aztán, Luxmanától követve, bátran behatolt az erdőbe. Amint egy magasabb hegyre ért, messze harsogó hangon kiáltá:

— Hol vagy, Tarika? Állj elő, gonosz! Elpusztítottál békés embereket, ártatlan állatokat, de most lakolni fogsz! Állj elő, nem félek tőled, nem a királyodtól sem!

Rémes bömbölés volt rá a felelet s a következő pillanatban borzalmas szörnyeteg rohant elő a sűrűségből.

Amint megpillantotta Rámát és Luxmánát, förgeteg gyanánt rohant rájuk. Luxmána megdöbbenve szólt:

— Ó, testvérem! Végünk van, e szörnyeteggel nem bírhatunk!

— Nem, ha megijedünk, felelt Ráma nyugodtan. De ne higgy annak, amit látsz, mert nagyobb részt csak büvös káprázat. Fogd íjjadat és löj, én meg karddal rotok neki.

Röpült a Luxmána nyila, jól is volt czélozva, a szemén találta a szörnyeteget. Találta, igen, de keresztül is suhant rajta, mint valami pára-alakon.

— Nézd, bátyám, nézd! szólt Luxmána remegve; nem fog a nyil rajta!

— Majd fog az én jó kardom, felelt Ráma. És bármennyire bömbölt, hadonázott, bármint okádtá a tüzet a közeledő szörnyeteg, Ráma rettenthetetlenül állt meg.

— Ures káprázat a szörny alak, melyel rémiteni akarsz, mondá. Te magad, gonosz, itt rejtőzöl benne valahol lenn, mert azt hiszed, hogy fönn a pára-alakban fogom a szivedet keresni. De tévedsz, mert ismerem fortélyodat!

Ezzel markolatig szurta kardját a szörnyetegnek a jobb lábába. Véres is volt a kardja, mikor vissza rántotta, a szörnyeteg pedig hátra zuhant. De ugyan-abban a pillanatban már el is tűnt és a bokor mögül, ahová esett, nesz hallatszott, mely gyorsan távolodott.

Keresték a sűrűségben. Amint egy tisztásra értek, szörnyű zugás, sístergés hallatszott a fejük fölött.

— Nézd, Ráma, mily rettenetes sárkány csap le ránk!

A magasból csakugyan szédítő gyorsasággal ereszkedett le egy rémséges sárkányszörnyeteg. Ráma rögtön észre vette, hogy a sárkány jobb lába bénán lóg alá és vér csöpög belőle.

— Te vagy az, gonosz Tarika! De a levegőben is elérlek én!

Fogta íjját és ráhelyezte a nyilat. De hogy elröpitse a nyilat, az nem volt könnyű feladat, mert a sárkány ugyan-ekkor villámgyorsasággal kezdett ide-oda cikázni, úgy hogy szemmel alig lehetett követni; aki nézte, bele kábult s míg az egyik szem-pillantásban maga előtt látta a szörnyű ellenséget, ez ugyan-akkor már hátulról kezdett lecsapni. Luxmána, aki szintén fölkapta íjját, megzavarodva bocsátotta le a fegyvert s fölsóhajtott:

— Veszve vagyunk!

— Még nem! szólt Ráma.

S erős szemmel kilesve a sárkány cikázását, egyszerre csak elröpitette a nyilat, mely a szörnyetegnek a szárnyába furódott. Abba is hagyta ez rögtön a röpülést és láthatólag kinosan vergődve, nem nagyon messze a földre ereszkedett.

— Megsebeztem, de most sem halálosan, szólt Ráma. Előbb a lábán, most a kezén értem. Utána!

Rohanvást rohantak oda, ahol a sárkány leereszkedett. De nem láttak semmit. Amint azonban kerestek-kutattak, egyszerre csak fölsikolt Luxmána:

— Segíts, ó Ráma! Végem van!

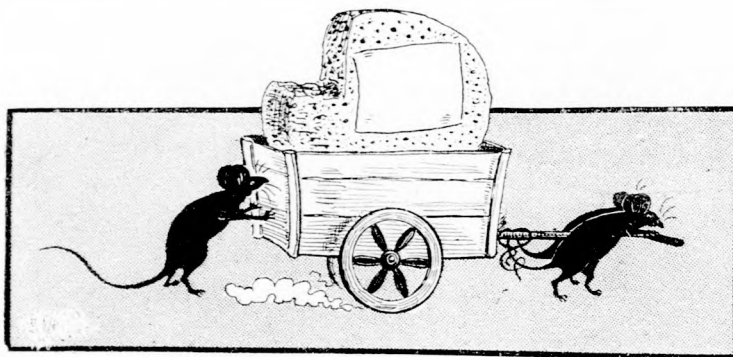
Oda pillant Ráma s látja, hogy egy óriási kígyó csavarodik rá Luxmánára.

— Itt vagy, gonosz! Már nem tudsz járni, nem tudsz röpdülni hát kígyó alakban csuszkálsz? Most nem menekülsz!

Eldobta ijját, egy-két hatalmas szökkenéssel ott termett öcsse mellett. A kígyó rémesen sziszegve kapott feléje, de Ráma gyorsabb volt: megkapta a kígyót a feje

tövénél és össze szorította. Lecsavarodott a kígyó Luxmánáról és iszonyatosan hánykódva iparkodott kisiklani, de Ráma csak annál erősebben fogta vas erejű markával. Rövid idő múlva bágyadni kezdett a kígyó, már-már alig mozdult. Ekkor Ráma, már csak baljával tartva a kígyót, jobbával kirántotta kardját és levágta a kígyó fejét. Amint ezt megtette, elünt a kígyó alak s ott hevert a földön igazi alakjában a gonosz Tarika boszorkány, levágott fejével, élettelenül.

Alig hogy ez megtörtént, öröm-ujjongás hallatszott minden oldalról. Hosszu sorok-

... FÖLPAKOLTUK A SAJTOSKÁT. (Lásd a 319. lapon.)

ban siettek elő az emberek, kiket a gonosz Tarika elhurczolt és rabságban tartott. Hálásan csókolták a Ráma ruhája szélét. földre borulva áldották. De oda gyűltek az állatok is, négylábuak és szárnyasok, hizelegve simultak a hőshöz, még a rettegett tigris is a kezét nyalogatta, mialatt a madarak örvendezve zengtek és csattogtak. A hős Ráma bizony elámult, de megjelent a jó öreg is, aki őt a küzdelemre elhívta és aki most így szólt:

— Üdv és dicsőség neked, hős Ráma! Beváltottad, amit tőled vártam. Hálát zengenek neked nem csak az emberek, hanem

az állatok is. Nem érted, mit mondanak? Azt, hogy bár mikor bár melyikökre legyen szükséged, mind készséggel sietnek szolgálodra.

— Köszönöm, nem is vetem meg hálás indulatukat, de egyelőre nem igen tudom, mi hasznát vehetném?

— Most nincs rájuk szükséged, de valamikor lehet, jeles királyfi. Mert légy rá készen ó Ráma, hogy az ördögi faj királya, Ravána, boszura fog gondolni legkedvesebb hívének. Tarikának elpusztulása miatt. Állj résen!

Ráma megígérte, aztán haza akart indulni; de az öreg így szólt:

— Elvezettelek a veszedelem helyére, méltó, hogy elvezesselek oda is, ahol nem csak dicsőséget, hanem boldogságot is arathatsz.

Megindultak, mentek sokáig, végre eljuttak a nagy és gazdag Mitila királyságba, melynek Dsanaka volt az uralkodója.

Büszke és hatalmas király volt, de mégis nehéz gond nyomta a lelkét. Mert volt neki egyetlen egy leánya, Zita királykisasszony, oly csoda-szép, jó és kedves, hogy heted-hét országon nem akadt párja. Jöttek is királyok és királyfiak, hercegek és jeles vitézek, hogy feleségül kérjék, de bez-

GOMBOLYÍTÁS.

*Én eresztem a fonalat,
Ettől húzik a gombolyag,
Kerek, kerek, gyönyörű,
Mint az alma gömbölyű.
Csak hogy nincs már több fonál!
Elfogyott a hosszú szál!*

zeg elszompolgott mind a hány, mikor megtudta a feltételt, amelyet teljesíteni kell.

Az volt pedig a sorstól kiszabva, hogy csak az kaphatja feleségül a szépséges szép királykisasszonyt, aki a mitilai ijjról egy nyilat fel tud röpteni. Ott függött az ijj

a nagy pagodában (templomban) s alája voltak támasztva a nyilak. Három ember alig bírta, két-két kézre fogva, emelni az ijjat; a nyil pedig oly nehéz volt, hogy a legerősebb ember alig bírta el a vállán. És ha tíz ember neki feszítette az erejét

az íjj hurjának, még sem birta meghuzni, az íjjat meggörcbiteni. Hát nem is próbálkozott meg vele senki.

Ime azonban egyszerre csak beállit Ráma királyfi, hogy ő feleségül kéri a szépséges szép Zita király-kisasszonyt és kész a nagy íjéről akár tíz nyilat a felhőkbe röpiteni.

— Hagyd el, ifju barátom! szóló Dsanaka király szinte boszusan. Ugy is bele sülsz.

— De már csak megpróbálok.

Mivel nem tágitott, hát kitűzték a nagy próba napját és helyét. A király diszes sátorban foglalt helyet. Ráma pedig oda állt a sátor elé, míg köröskörül tömérdek kíváncsi nép leste, miként fog az elbizakodott ifju bele bukni a kísérletbe. Három ember lihegve hozta az óriási íjjat, a negyedik a mázsás nyilat.

Ráma könnyedén fölkapta az íjjat is, a nyilat is, mint ha csak gyöngé nádból volna. És meghuzva a hurt, elröpitette a nyilat, (Lásd a képet a czimlapon.) mely búgva villant el, oly magasra, oly messzire, hogy senki szemmel nem kísérhette.

Amultak, tapsoltak, éljeneztek s Dsanaka király örvendezve ölelte meg a hős Ráma királyfit.

— Te vagy a sors-küldötte hős, tied a leányom!

Meg is tartották a lakodalmat nagy vígsággal, fényes ünnepségekkel, hetekre nyult dinom-dánommal. Mikor végre már bele fáradtak a jóba, Ráma királyfi idején valónak találta, hogy a szépséges Zita hercegnével haza térjen öreg atyjához, Dasarata királyhoz, aki bizonyval sováran várja kedves fiát. Fényes kísérettel kelt utra. (Lásd a képet a 313. lapon.) De mikor az atya országához közeledett, kíséretét vissza küldte Mitila királyához.

— Királyi atyám eddig már meghallotta jövetelem hírét, a határon ő fog várni fényes kísérettel, mondá a szépséges Zitának.

E pillanatban fekete holló röppent el a fejük fölött és rikácsoló hang hallatszott:

— Kevély Ráma, nem fogsz te haza jutni, nem is jutsz soha atyád trónusára!

Álmélkodva nézett szét Ráma. Mi volt ez? Ki szólt?

— Ez csak Rayána lehetett, a gonosz szellemek királya. Óvatos leszek!

Lehetett már! Amint a hazája határához ért, fegyveres had élén zord arczu hírnök állt eléje.

— Vissza, Ráma, át ne merd lépni a jó és igaz Dasarata király országának határát! Királyi atyád megtudott mindent, megtudta, hogy nemes vitézi tettek helyett gonoszságra vetemedtél, az undok Ravána szolgájává szegődtél, csak hogy Zita király-kisasszonyt elnyerjed. Most ott-hon akarnád folytatni gonoszságaidat. Tudd meg tehát, hogy szám-üzve vagy atyád országából a melléd szegődött Luxmána testvéreddel együtt és most már a harmadik királyfi, Barata, lesz a király trónusának örököse. Te pedig bolyongj örökre számkivetetten!

Elsápadva horgasztotta le a hős Ráma a fejét.

— Atyám parancsa szent! mondá. De mi történhetett? Ó, bizonyval a gonosz Ravána ármánya mivelte ezt!

A fekete holló ismét elsurrant a feje fölött.

— Eltaláltad, Ráma! És ez még nem minden. El fogod veszteni azt is, ami legkedvesebb számodra még megmaradt!

(Vége következik.)

FARKINCZÁS VISZONTAGSÁGAI.

(Képpel.)

— Elmondja ő maga. —

EGEN is, kedves Czinczogi szomszéd, itt vagyok újra, egész familiástul. Itt, az üres granáriumban, ahonnan egy héttel ezelőtt elköltöztem. Látom az orra hegyén, hogy nevetni szeretne rajtam. Pedig nincs igaza. Mert ugy-e bizony jó volna, ha azzal a hirrel jönnék, hogy beváltak a reményeim? Akkor Czinczogi szomszéd is rá szánná magát a költözködéésre.

Mert hejh! ... micsoda szomorú élet ez itt ebben az üres magtárban! Az a fősvény

gazda nem szemetet mára. Na magocskán lesz itt egy

Mi tag szor hallo a lakó-ház masan do szerencés mely a ké almárium helyen, morzsalék

De kép volt a cso fáradságo tört éles, találtam! nyosan ne lyukat és nagyon. Lyukat és is, hadd lyukban, De azt h oktondi róla. Még

— Eju mindjárt És izib üveg-dara szóba ilve az urak gamnak tásommal ozsonázta ült az as közepére. felállással az én tis hanem n kapaszko viselkedet szerencésé O, de utam nyi tam meg

gazda mindent elhordatott innen, még a szemetet is össze söpörtette a tyúkok számára. Nagy kereséssel akadunk itt-ott egy magocskára. Ugyan hosszú nagy-bójtünk lesz itt egész télen át!

Mi tagadás, nem szeretem a bőjtöt. Sokszor hallottam, mekkora bőség van amott a lakó-házban, hát oda költöztem. Szorgalmasan dologhoz láttam és rövid idő alatt szerencsésen ki is ástam az első lyukat, mely a konyhába vezetett. Epp a konyhamáriom mellett lyukadtam ki, nagyon jó helyen, mert ott mindig sok a hulladék, morzsalék.

De képzelje kedves szomszéd, mekkora volt a csodálkozásom, mikor másnap az én fáradságosan készült alag-utamat apróra tört éles, szurós üveg-darabokkal tele tömve találtam! Az az együgyű szakácsné bizonyosan nem tudta, hogy kicsinálta ezt a lyukat és mi végből. No, nem busultam el nagyon, hanem dologhoz láttam és másik lyukat ástam, onnan hangosan czinczogtam is, hadd tudják, hogy van ám valaki a lyukban, tehát nem szabad rontani a dolgát. De azt hiszi, kedves szomszéd, hogy az az oktondi szakácsné megértette? Szó sincs róla. Még gorombáskodott.

— Ejnye, haszontalan egere! kiáltá. No, mindjárt adok én neked rágni valót.

És iziben betömte második utamat is üveg-darabokkal. Eltökéltem, hogy nem állok szóba ilyen barátságatlan néemberrel, hanem az urak szobájába, az ebédlőbe nyitok magamnak utat. Mondhatom, az első fogadtatásommal meg is voltam elégedve. Épp ozsonáltak, egész sereg néni meg leányka ült az asztalnál, mikor kísétáltam a szoba közepére. Az embereknel az a szokás, hogy felállással tisztelik meg a vendéget. No, az én tiszteletemre nem csak fölgráltak, hanem nagy sikongással székre, asztalra kapaszkodtak. Csak egy vásott diák gyerek viselkedett illetlenül, meg akart fogni, de szerencsésen elillantam.

O, de itt is csalódás ért. Más-nap az utam nyílásánál gyanus portékát pillantottam meg. Jó szerencse, hogy óvatos voltam,

mert — ó szörnyü! — nem egyéb volt az, mint egér-fogó! Rögtön megtiltottam a familiámnak, hogy csak a tájékára is menjen az ebédlőnek. Hajh!... az emberek közt urak, cselédek egyformán kegyetlenek a szegény egérhez!

Még azonban nem csüggedtem. Kiszaglásztam, merre van az élés kamra, oda ástam utat. Jujúj, kedves szomszéd, ott van ám a boldog világ, igazi egér-paradicsom! Vaj, kenyér, sajt, szalonna és száféle jó! Torkig daskáltunk, egy nagy darab sajtot haza is czipeltünk, hogy ha lusták leszünk, tapodtat se kelljen mozdulni, mégis lakomázhassunk.

Boldog voltam, de ó jaj!... csak más napig. Mikor másnap ismét ellátogattam a bőség helyére, lakoma helyett halálos veszedelem várt. Kicsibe mult, hogy én nem lettem másnak a peccenyéje. Mert, ó, ó!... mit tett az az irigy gazdasszony? Legretentőbb ellenségünket, a macskát zárta oda a kamarába s ez a szörnyeteg folyton leste, hogy megkaparíthasson.

Sírva, zokogva, de lemondtam a bőség tanyájáról. Itt nincs maradás! Üveg-torlasz, egérfogó, macska!... ki tudna ennyi veszedelemmel megküzdeni? Egér-halál lenne a vége.

Hát fölpackoltuk azt a sajtocskát, (Lásd a képet a 316. lapon.) melyet még idején szereztünk s busan, de szerencsésen vissza költöztünk ide az üres granáriomba. Már csak inkább bőjtölünk, hogy-sem rajtunk hízzék az a gonosz czicza!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVII. köt. 18-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

A	R	A	D
R	Ó	Z	A
A	Z	U	R
D	A	R	U

Helyesen fejtették meg: Okolicsányi Marcsa, Robitsek Magda, Daubner Antal és Feri,

Lengyel Margit és Kálmán, Virág Rózsika és Juliska, Haksch Mariska, Sier Friczi, Eggert Irénke, Goldstücker Terike, Pollák Bernát, Latinovits Tibor, Göbl János, Palugyay Bözse, Fein Elemér, Fodor Lenke, Loránt Elly, Gázsó Irma és Annuska, Dóra Jenő, Koller Sárka, Jakim Mariska és társai, Lehoczky Agáta, Tannenbergek Géza, Hollós László, Geyer Stefike és József, Mihályffy Olga, Szatmáry Lilij és Béla, Sommer Katinka, Hirsch testvérek, Daróczy Tamás, Teőke Ila és György, Térfy Marianna és Gyula, Mittermaier Linike, Szitányi Lola és Ella, Kazy Péter, Lukács Irma, Vörösmarthy Ilona és Ida, Badics Gizli, Pótis Irén, Stauber Erzsike, Boros Ilona, Gyika Alice és Marianne, Sélley Lili, Schmidt Erzsike, Kummerer Paula, Földváry Márta, Ebeczky Gabriella, Fischer Péter és Pál. (Itt laktok a fővárosban, ugy-e? És ne tudnátok, mi a neve Magyarország fővárosának, amelynek magatok is lakosai vagytok? Nem hiszem, de mert soraitok élére ezt írtátok: *Pest*, mégis figyelemztetlek, hogy »Pest« nevű város nem létezik. Fővárosunknak *Budapest* a neve. *F. b.*), Preisach Frida, Masjon Márta és Vilike, Kiss Margitka, Reich Frigyes, Békeffy Aladár, Kossaczky Gyula, Mándy Gizike, Nagy Lenke és Ernő, Czakó Miklós, Molnár Ferencz, Szücs Ilonka és Loránd, Jákó Margit, Krisztinkovich Jennyke, Ranschburg Béla, Hám Lajos és Ernő, Izsák Erzsike és Zsiga, Lánier Nellike, Háry Irén és Juliska, Boros Emmike, Sziklay Vera, Herczeg Ilona, Kuzma Albert, Pollák testv., Szinnyei-Merse Jenő, Török Ella, Löwensohn Imre, Husz Miczike.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *Masjon Márta és Vilike, Budapestben*, kiknek a jutalom-könyvet (*Aesopus tanulságos meséi*), számos képpel, díszes vászon-kötésben, a »*Forgó bácsi könyvtára*« című sorozat egyik önnálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »*Kis Lap*« LVII. köt. 17-dik számában közölt rejtély megfejtését utólag még beküldték: Halassy Valéria, Masjon Márta és Vilike, Nagy Lenke és Ernő.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

„Nagyapó”. Kísérlete válogatja. Minden esetre azonban csak *rövid* leveleket kérek. — **Martinyi P.** és **P-né.** A megfejtés helyes; de nem tanítók, hanem tanulók számára közlök rejtélyt. — **Kerpely Ilma.** Fordulj a *kiadó-hivatalhoz*. — **Kazy Livia.** Te, mint régebb olvasóm, bizony megtanulhattad volna már a *F. b. 10 parancsolatjából*, mi különbség van a *szerk.* és *kiadó* hiv. között. Ha ügyed elintézése késik, magadra vess! — **Verde Lajos.** Most láthatasz majd csak szép és tartalmas ujságot, ha fölkerülsz Budapestre. Megnyit az »*Urania*«, a tudományos színház, ahol minden veszedelem nélkül, szinte játszva utazol az

északi sark közelébe, látod a nagy sark-utazók hősiességét és kalandjait színes, életnagyságu fotográfiákban. Az élő szóval adott magyarázat meg csak növeli e pompás és tanulságos látványok becsét. Ezen kívül a szemed előtt sűrítik cseppfolyóssá a levegőt, látsz valóságos havazást, szóval: van részed mind azokban a kísérletekben, melyeket a múlt században csodának, ördögösségnek neveztek volna, melyek azonban nem egyebek, mint a fölfedezett természeti titkok bemutatása. A sorozatba föl vannak véve a göröcső és a messzelátó teleszkopum révén szemlélhető csodái a víz-csőppnek és az égi testeknek. Olyan színház ez, amelyben a felnőt s a tanuló egyaránt gyönyörködik. — **Ybl Márta.** Olyan kedves és biztató a te meghívásod, hogy akár mindjárt oda szaladnék hozzád. De hát fogva tartja a szigorú kötelesség. Hanem azért: lesz még tavasz, s ha virágnyláskor megújítod a te szíves meghívásodat, reményem, megfelelhetek neki s akkor aztán fölvevünk az egész házat, az egész kertet s az egész vidéket. — **Ida néni.** Roszcsont Ferke berukkolt, amiért a »*Kis Lap*« nagy közönsége nevében mondok köszönetet. Ő kelmet legott elküldöttem a piktorhoz, hogy újabb cselekedeteit rajzolja meg. — **Kaminszky test.** A közlők sorába igtattam. — **Jelinek Józsa** A »*Forgó bácsi színházának*« három kötetéből kedvére válogathat. Bár mely könyv-kereskedővel meghozathatja. De utánvét ellen megküldi maga a kiadó »*Athenaeum*« is. — **Szüts testv.** Még ilyet kérdeztek tőlem, hogy (szó szerint:) »a cselekvőnek latinul második személyének mi a ragja?« Ha felelnék is rá, mint ahogy nem felelek: elsöben azt kellett volna megírnotok, az a ti igétek melyik hajtogatáshoz tartozik? Mert hát több is van egynél. De ilyen, minden nyelvtanból megtudható dologgal, mért hozzám fordultok? Épp ugy kérdezhetétek tőlem azt is, hogy soroljam el nektek az öt világrészt, Európa fővárosait s hogy hány évig tartott a hét éves háború? Vagy examinálni akartok? Belátjátok ezek után ugy-e bár, hogy nem volt helyes, ilyen kérdéssel fordulnotok hozzám. A »*Forgó bácsi 10 parancsolatjában*« különben benne foglaltatik, mi végett intézhetök hozzám kérdést. Ily esetben azt sem tudakolnátok, az »*Inka madarának*« mi lesz a vége? — **Steiner Ida.** Minden rendén van, csak a szegény kis betegnek a nevé is közölte volna velem. — **Balkányi Kálmán.** A kedves figyelem jól esett. Első szabad órátam az elbeszélés olvasására szánom s akkor ismét üzenek. — **Sz. Udvrhly.** A megfejtés helyes, de a név olvashatatlan. »*Wassankét*« csak nem lehet? — **Stauber Erzsike.** Hiszen beküldheted apró kísérleteidet, de a közlést csak az esetre ígérhetem meg, ha valami különösen beváltót írtál. A te korodban még *venni* (azaz tanulni és olvasni) de nem *adni* (azaz tanítani és leírni) szoktak. Sáríkat ölelem. — **Térffy testv.** A Stauber Erzsikének küldött üzenet nektek is szól. — *Több levélről a jövő számban.*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestben.